

Hồi Thứ Sáu

DỪ ĐỒNG HÀNH NHƯNG VẪN NGHI KỶ NGỘ HIỂM CẢNH NÊN CỨ CHUNG LÙNG

Cả hai đang đi cạnh nhau với cước trình dù rất muốn vẫn không thể nào nhanh như ý. Vì vậy, gã mặt vàng bệnh hoạn chợt dừng lại, lấy ra hai hoàn linh đan, một cho vào miệng nuốt đánh ực, một còn lại thì chìa ra, đưa cho gã mặt đỏ hoa:

- Nếu không phục đan, ta và người e đến không kịp. Mau cầm lấy, đừng ngại.

Gã có mặt đỏ hoa cũng đứng lại và chỉ mừng vì được cơ hội tạm nghỉ chân sau một lúc lâu miễn cưỡng di chuyển:

- Đối với ta nếu được một lúc tọa công thì tốt hơn. Còn về linh đan này, thịnh tình của người, ta xin tâm lĩnh. Đành khước từ vì không thể tiếp nhận.

Gã mặt vàng cười nhạt, ném luôn hoàn thứ hai vào miệng:

- Người vẫn mãi nghi ngờ ta? Vậy thì ta cũng không miễn cưỡng người làm gì. Duy có điều, vì là lúc khẩn trương, dĩ nhiên là lo cho sinh mạng sư phụ người, việc người mong có thời gian tọa công là điều bất khả.

Gã mặt đỏ hoa đang lim dim mắt, dù đứng nhưng vẫn tận dụng cơ hội để tự điều hòa chân nguyên là việc gã đang thật sự cần:

- Nhưng biết làm sao nếu ta không thể tiếp nhận linh đan dù là của người hay của bất kỳ ai khác.

Gã mặt vàng lại lấy một hoàn linh đan khác, vừa đưa ra vừa cố tình động chạm buộc gã có mặt đỏ hoa phải nhìn thấy:

- Đừng quá đa nghi như thế. Dừng đi. Ta quả quyết đây không phải độc đan.

Gã mặt đỏ hoa chỉ nhìn một cách hững hờ, đoạn nhún vai:

- Ta đã bảo không thể.

Gã mặt vàng chán ngán thở hắt ra và đành ném luôn hoàn linh đan đó vào miệng:

- Nếu là độc đan, người thấy đấy, trước sau ta đã tự dùng ba hoàn. Không lẽ ta tự hại ta? Người đa nghi thái quá, liệu có hối hận chẳng một khi dù đi

được đến nơi nhưng do kiệt lực nên tuyệt đối không thể giúp ích gì cho sư phụ người.

Gã mặt đỏ hoa lại nhắm mắt, tiếp tục điều hòa chân nguyên:

- Ta chỉ biết tận nhân lực, thành bại đều do thiên. Vì thế người đừng miễn cưỡng ta những điều vô khả.

Gã mặt vàng lại lấy ra hoàn linh đan kế tiếp, đoạn gằn giọng bảo:

- Nếu người có đủ dũng lược phó mặc sinh mạng sư phụ người cho cao xanh, nghĩa là phó cho số phận thì sao người không lo tọa công ổn định chân nguyên trước, sau đó hãy tiếp tục đi? Nhưng vì người không dám nên ta quả quyết lời vừa rồi của người chỉ là nguy hiểm. Nhìn đây, hoàn linh đan này là hoàn cuối cùng ta có. Ta thì không thể dùng vượt quá ba hoàn. Nếu lần này người vẫn khước từ, ta thà vứt bỏ hơn là bị người nghi ngờ rằng cố tình hạ độc người. Thế nào?

Nhưng gã mặt đỏ hoa không màng nhìn:

- Người là chủ sở hữu, muốn vứt hay muốn giữ lại, nào can dự gì đến ta?

Gã mặt vàng lập tức ném bỏ hoàn linh đan:

- Người đa nghi quá hóa thành cố chấp. Thôi thì tùy người vậy. Đi chưa? Hay thà người cứ tọa công một lúc rồi hãy đi?

Gã mặt đỏ hoa từ từ mở mắt:

- Nếu người không phản bác, đi.

Và tự gã mặt đỏ hoa đi trước, cước lực có phần khác hơn so với lúc mới dùng chân.

Gã mặt vàng bước theo, sinh lực cơ hồ đã khôi phục dồi dào:

- Nếu biết như vậy, phải chi ta đừng phục đan. Để bây giờ nhìn người đi quá chậm, có biết sẽ gây phiền hà cho người phải vừa đi vừa chờ người chẳng?

Gã mặt đỏ hoa làu bàu:

- Đâu ai ngăn cấm người đi trước? Và nếu sợ sai hướng thì cứ sau mỗi đoạn hãy chịu khó quay đầu nhìn lại, xem ta có còn ở phía sau người hay không. Quá dễ mà, phải không?

Gã mặt vàng phát lộ, lập tức thực hiện y như vậy:

- Nếu không vì muốn giúp người, chủ ý là chuộc lại mối họa Không Không môn cũng phần nào đã vì ta nên xảy đến cho sư phụ người, hừ, thật sự là ta chẳng cần phí công vì người này giờ. Đi thì đi, thà ta dĩ dật đãi lao, sau một

đoạn thì chờ người một chập, hơn là cứ mãi tức anh ách vì đi cạnh một kẻ chẳng biết thế nào là thấu tình đạt lý như người.

Và gã phi thân lao đi, không xa lắm, chỉ độ đôi ba mươi trượng là dừng lại chờ gã mặt rỗ hoa đang đi dần đến.

Gã mặt vàng thực hiện được năm bảy lần như vậy, vì càng thêm khó chịu nên vừa bỏ đi xa hơn vừa nói cho gã mặt rỗ hoa biết ý gã:

- Càng chờ càng khó chịu. Thà ta tìm một chỗ ngủ một giấc, đủ để người vừa thất thủ đi đến là ta sẽ lại đi tiếp. Hừ!

“Vút!”

Gã mặt rỗ hoa quả thật cứ thất tha thất thểu đi và có lẽ vì muốn chi trì một ít sức lực còn lại nên gã không màng lên tiếng đáp lời.

Gã mặt vàng lần này bỏ đi đúng là quá xa, đến nỗi gã mặt rỗ hoa không tài nào nhìn theo để thấy bóng dáng gã mặt vàng hoặc có dừng lại chẳng hay là đã dừng lại và hiện ẩn nấp ở đâu đấy để ngắm ngẫm dò xét ý tứ gã mặt rỗ hoa.

Dù vậy gã mặt rỗ hoa vẫn chậm chậm di chuyển theo cách của bản thân gã này giờ. Gã vừa đi vừa cố tự điều hòa thoát tiên là nhịp hô hấp, chứ đâu dám nghĩ sẽ đủ lực điều hòa luân chân nguyên nội lực, nhưng đó là điều kế tiếp gã hy vọng.

Gã đi đã khá xa, đang phân vân sao vẫn chưa thấy hoặc chưa nghe tiếng gã mặt vàng. Chợt có tiếng người hô hoán lọt thẳng vào tai gã:

- Đáng lạ chưa, nơi hoang vắng hiu quạnh này sao đột nhiên đúng ngay hôm nay lại có hạng áo vải quê mùa thớ thẩn xuất hiện ở đây?

Và có bảy tám nhân vật từ hai phía tả hữu xuất hiện vừa chặn lối vừa ngó chăm chăm vào mặt rỗ hoa của gã.

Diễn biến bất ngờ này thoát tiên làm gã giật mình lo lắng nhưng sau đó gã chuyển qua ngơ ngác do nghe một trong số những nhân vật vừa xuất hiện đột nhiên xua tay bảo:

- Gã chẳng có võ công, ắt chỉ là phường du thủ du thực, đừng bận tâm làm gì. Tốt nhất chỉ nên lo chuyện của chúng ta. Tiểu tử Lý Nghi đã chịu cung xưng gì chưa?

Thoạt nghe đề cập đến tính danh của Lý Nghi, gã mặt rỗ hoa vội cúi mặt, hy vọng kịp che giấu hoặc dừng để lộ thái độ đang phần nào biến sắc.

Tiếp đó, vì thấy có thêm một nhân vật nữa xuất hiện, tay lôi theo một tiểu tử đã bị chế ngự huyết đạo, gã mặt rỗ hoa càng cúi thấp đầu hơn và lập tức

lách người tiếp tục lui thủ bước bỏ đi. Tuy nhiên tai gã vẫn nghe nhân vật vừa xuất hiện sau cùng đáp lời người mới hỏi:

- Thuật dị dung của Lý tiểu tử quá kém, đâu thể qua mắt ta, dù gì cũng là đường chủ Không Không môn. Tóm lại, Lý tiểu tử chỉ thừa nhận bản thân suýt bị môn chủ sát nhân diệt khẩu. Còn bọn họ hiện đang ở đâu hoặc đã đưa quán chủ Huyền Vũ đạo quán đi về phương nào thì tiểu tử cứ khẳng khẳng bảo chẳng biết.

Gã mặt đỏ hoa càng thêm kinh hãi, cố đi xa hơn, nếu thoát hẳn bọn người này càng tốt. Bất đồ gã nghe một nhân vật cười:

- Chứng tỏ môn chủ quý môn đã có dụng tâm từ đầu. Thảo nào không chuyển tin cho phái Thiếu Lâm đúng như nội dung đã do chính Lý tiểu tử từng hồi báo. Nhưng không sao, vì như vậy càng tốt, chẳng lẽ với bao nhiêu người chúng ta đây lại không thể sớm tìm thấy và sau đó đối phó bọn họ chỉ có một ít người để chiếm hữu vật thể nào cũng bị môn chủ quý môn lập mưu đoạt từ tay lão lỗ mũi trâu quán chủ đạo quán Huyền Vũ sao? Hãy nói đi, ai trong chúng ta từng am hiểu địa hình chốn này để thử đoán xem đâu là nơi có thể được lão quán chủ chọn làm địa điểm giấu vật đang cần? Chúng ta sẽ bất thần ập đến, lợi thế bất ngờ này sẽ giúp chúng ta đắc thủ. Ha... Ha...

- Ta biết một nơi có thể bảo là khả nghi. Nhưng để đắc thủ hay không cần phải hỏi lại Tra đường chủ Không Không môn, xem có mưu kế gì khả thi chăng?

- Một mình Tra mỗ thì e khó nói, nhưng nếu tất cả đều đồng hành thì ắt được.

- Sơn - Thủy Nhị Quái này đương nhiên sẵn lòng.

- Vũ Di Tam Miêu cũng vậy. Nếu không thì tại sao vừa thoát nghe lão Tra đề xuất bọn ta liền chấp thuận ngay? Há lẽ phản lại Không Không môn, lão Tra còn dám, tất cả chúng ta lại không dám tận lực hầu cùng nhau giương danh thiên hạ sau này?

- Huynh đệ Tam Miêu nói quả đúng ý Lưỡng Hà Song Quỷ này. Nhưng vì việc này cần giữ kín, thiết nghĩ nên loại bỏ mọi dấu vết có thể lưu lại hậu họa.

- Ý muốn hạ thủ tiểu tử Lý Nghi ư? Chẳng cần đâu. Vì Lý tiểu tử nếu đã bị lão môn chủ thâm độc quyết định sát nhân diệt khẩu thì lúc này hận lão nhất cũng chính là Lý tiểu tử. Vậy tại sao chúng ta không tạm dung mạng cho tiểu tử? Thêm một tay vẫn hơn là tự giảm đi một. Đề xuất này của Tra mỗ, chư vị nghĩ thế nào?

- Vậy thì lưu. Nhưng gã du thủ du thực kia thì phải giết. Bất quá chỉ là một mạng vô danh, nào đáng gì. Thế nào?

Gã mặt rỗ hoa nghe rõ cả. Vì thế, gã bắt đầu quay lại và vờ quan tâm hỏi bọn người đang bàn định chuyện hạ thủ kết liễu sinh mạng gã:

- Các vị anh hùng hảo hán có phải đang tìm một nhóm độ đôi ba người lúc sáng nay ngỡ là đã đi lạc? Tiểu nhân vì tình cờ nhìn thấy nên biết rõ lúc này họ đang ở đâu.

Nhân vật họ Tra có ý mừng, vội buông bỏ Lý Nghi và lấy tay ngoắc gọi gã mặt rỗ hoa:

- Tiểu huynh đệ có nhìn thấy họ thật sao? Đúng là bọn ta đang tìm họ đấy. Hãy quay lại đây, cần thiết bọn ta sẽ có thưởng nếu như được tiểu huynh đệ tận tình giúp đỡ.

Gã mặt rỗ hoa liền quay lại, vẫn đi thất tha thất thểu và không một lần dám đưa mắt nhìn Lý Nghi lúc này đã có diện mạo lại đích thực:

- Nếu có thưởng, tiểu nhân chỉ cần một ít ngân lượng đủ để độ nhật thôi. Thật tình chẳng dám đòi hỏi nhiều.

Nhân vật họ Tra có dáng dấp không đến nỗi nào, chỉ phá cách ở hai mắt đều mang hình chữ phẩm, kéo thành ba góc khá rõ, làm cho thi thoảng lộ lên rõ tính cách nham hiểm khó lường. Như lúc này chẳng hạn, họ Tra lấy ra một đỉnh bạc khá nặng, đưa cho gã mặt rỗ hoa nhìn thấy:

- Đã hứa thì giữ lời. Đỉnh bạc này ngay lập tức thuộc về tiểu huynh đệ nếu cho ta biết cách mau nhất tìm thấy họ.

Mắt của gã mặt rỗ hoa liền sáng lên:

- Nhiều bạc quá. Nhưng cũng đáng công tiểu nhân đưa đường cho các vị anh hùng hảo hán đi. Vì thú thật, tiểu nhân dù có chỉ vẽ cặn kẽ, các vị cũng khó mong tìm đến tận nơi với một địa phương hầu như chẳng có lối đi nào rõ rệt.

Họ Tra phân vân, thoáng liếc mắt nhìn Nhị Quái, Tam Miêu, Song Quỷ. Sau đó, vì nhận được nhiều ánh mắt đồng tình, họ Tra thả đỉnh bạc qua cho gã mặt rỗ hoa quê mùa và mang dáng du thủ du thực:

- Được như vậy càng tốt. Này, chộp lấy. Và nhớ đừng khiến bọn ta thất vọng.

Gã mặt rỗ hoa hoan hỉ đón lấy đỉnh bạc nhưng lơ ngơ thế nào lại chộp hụt, chỉ chạm được vào tay chứ không thể giữ gọn đỉnh bạc như ý muốn. Thế

là gã khom người, vợ thật nhanh, sau đó nhét đỉnh bạc vào người cũng nhanh không kém. Cuối cùng, gã đứng lên toe miệng cười:

- Nếu không thể đưa các vị anh hùng đi đến nơi, đừng lo, tiểu nhân dù đói khát vẫn biết giữ chữ tín, thế nào cũng hoàn trả lại đỉnh bạc. Nhưng trước mắt xin cứ theo chân tiểu nhân này.

Cách gã đi thất thủ khiến ai đó như bọn Tam Miêu cười:

- Đã có hơi bạc, lẽ ra người phải đi như bay mới đúng, đâu thể chậm lụt thế này. Chờ đấy, ta sẽ cho người biết thế nào là bay. Xem đây.

‘Vù...’

Gã mặt rỗ hoa được một nhân vật từ phía sau lao lướt qua và sốt ngang, sau đó cứ vun vút lao đi như bay trên cỏ, khiến gã thoát đầu phải la oai oái:

- Ôi hoa cả mắt, chóng cả mặt. Không khéo tiểu nhân ngã mất. Ối... Ối...

Nhưng chỉ được một lúc, họ Tra vì đang lướt đi song song, cạnh gã ở phía bên kia, nên gã nghe họ Tra nạt:

- Người không ngã đâu mà lo. Đừng kêu la âm ỉ nữa. Thay vào đó hãy mở thật to mắt và nhìn thật kỹ để chỉ đường cho bọn ta. Đừng nhâm lẫn đấy, biết chưa?

Gã xoay nghiêng mặt để nhìn họ Tra, tình cờ phát hiện Lý Nghi vì đang chung số phận tương tự gã, nhưng là do họ Tra nhắc mang theo, nên Lý Nghi chột lo lắng liếc nhìn gã. Tuy thấy nhưng gã nào dám tỏ thái độ, chỉ lo đáp lời họ Tra:

- Tiểu nhân biết rồi. Nhưng nếu được bay chậm chậm hơn, ắt sẽ dễ cho tiểu nhân một ít.

Họ Tra đành chậm lại:

- Cũng được, vì bọn ta không có gì phải vội. Nào, chậm lại như thế này được chưa?

Gã mặt rỗ hoa gật đầu, sau đó cứ lim dim mắt, tựa hồ đang thích thú tận hưởng cảm giác được bay, dù thi thoảng vẫn hé mắt nhìn để nhận định phương hướng và cần thì lên tiếng chỉ điểm đâu là hướng phải rẽ hoặc qua tả hoặc qua hữu.

* *

*

Mọi diễn biến chỉ phát sinh kể từ khi gã mặt rỗ hoa chột bảo:

- Sắp đến rồi. Chỉ cần vượt qua đoạn dốc trước mặt thì trên sườn dốc bên kia chính là ngôi miếu đã lâu lắm rồi bị bỏ hoang.

Nhân vật đang nhắc gã mặt rỗ hoa để mang này giờ liền dừng lại:

- Còn sao nữa? Cứ cho gã bay thêm một đoạn nữa để tận hưởng thật hết mùi vị của kiếp người.

Lập tức thân hình gã có mặt rỗ hoa ném lên thật cao, sau đó chéch chéch rơi xuống một vùng trũng chẳng biết sâu như thế nào hoặc dưới đáy có gì hay không, vì có một lùm cây hoang dại mọc xanh um cạnh đó đã vươn ra che gần kín lấp miệng trũng.

Gã rơi tọt xuống đó, miệng thì ngậm câm, chẳng rõ vì sao không thể kêu lên một tiếng nào dù nhỏ. Bất quá chỉ có chuỗi tiếng kêu sột soạt của lùm cây hoang dại chợt bị vệt ra sau đó khép lại là dấu hiệu cho thấy số phận của gã mặt rỗ hoa hiện như thế nào.

Lý Nghi kinh hãi:

- Thật tội cho gã.

Họ Tra lừ mắt nhìn Lý Nghi:

- Đấy cũng sẽ là số phận của người nếu người không thật sự bị lão môn chủ cho lệnh hạ thủ diệt khẩu như người đã nói. Giờ thì đi nào.

Lý Nghi vì bất lực đành khẩn cầu họ Tra:

- Chí ít Tra đường chủ cũng nên giải khai huyết đạo cho thuộc hạ. Vì khi cần, lẽ nào Tra đường chủ chẳng cho thuộc hạ dù là một cơ hội để tự vệ?

Chợt có giọng lạnh tanh cất lên đáp lại lời khẩn cầu của Lý Nghi:

- Người khá lắm, không những vẫn toàn mạng mà còn to gan đưa đường cho cả một lũ kéo đến đây. Vậy thì đừng mong còn cơ hội cho người tự vệ.

Lý Nghi giật thót mình, không chỉ vì nghe thanh âm của giọng lạnh tanh mà còn vì bị họ Tra bất ngờ lảng mạnh qua một bên, xem Lý Nghi như một phế vật. Đã vậy, Lý Nghi còn nghe tiếng họ Tra gầm:

- Vỡ lở hết rồi. Lão quỷ đã phát hiện. Chư vị hãy mau tận lực hợp nhau đối phó. Phần người, may rủi thế nào đều tùy vào vận số của họ Lý người. Đi.

Một kinh quật vào Lý Nghi.

“Bùng!!”

Bị kích này, Lý Nghi bị chấn bay xa thêm một quãng, cao lên sườn dốc, sau đó tự lông lốc lẩn xuống, chỉ được dừng lại nhờ bị vướng vào một kẹt đá có một bụi lùm che khuất.

Và nằm ở đó, Lý Nghi thập phần lo lắng dõi nhìn theo từng diễn biến động tịnh đang xảy ra dưới kia, chỉ cách độ năm bảy trượng, giữa nhóm người do họ Tra đưa đến và ba cao thủ có bối phận cao nhất Không Không môn đều lần lượt xuất hiện động thủ.

Văn nhân trung niên môn chủ Không Không môn thì phần nộ giao đấu với nhân vật họ Tra:

- Bốn môn chủ chưa bao giờ dãi bạc, cố sao họ Tra người lại sinh nhị tâm, còn câu kết với phường hạ lưu tiểu nhân này, cố tình tìm đến đây đối phó chính bốn môn chủ? Tội của người thật đáng chết. Đờ!

“Ào...”

Họ Tra dù luống cuống vẫn tận lực bình sinh đối đầu:

- Đừng chê trách ta một khi chính lão cũng có tâm địa đen tối. Thượng bất nghiêm hạ tắc loạn, ta sinh nhị tâm vì cho rằng hạng như lão e không xứng sở hữu vật có lẽ lão đã đắc thủ nhờ lão quán chủ Huyền Vũ đạo quán ngu xuẩn. Chớ nhiều lời! Trái lại hoặc giao vật hoặc cứ hạ sát ta để lão độc chiếm. Đờ!

“Vù...”

“Bùng!!”

Văn nhân môn chủ bị chấn lực làm cho thoáng khựng lại, dù thế vẫn đắc ý, tiến như lướt thẳng vào họ Tra:

- Nội lực kể cũng khá, không đúng lắm với sở học, bấy lâu nay bốn môn chủ vẫn nghĩ về họ Tra người. Vậy thì đây là điều ngạc nhiên chỉ vào lúc này họ Tra người mới bộc lộ, dành cho bốn môn chủ? Đã thế, bốn môn chủ cũng có một ít ngạc nhiên dành cho Tra đường chủ, hầu đừng kỳ vọng nữa chuyện cùng bốn môn chủ tranh quyền sở hữu một vật hiện đã có chủ nhân. Xem đây.

“Ào...”

Lực đạo do văn nhân môn chủ phát ra bất chợt ánh lên màu sáng bạch khiến họ Tra thoát nhìn liên rưng rờ tứ chi và kêu thất thanh:

- Sao lão bảo đã không luyện được vì tuyệt học này đã thất truyền?! Ôi... Xin môn chủ dung tình. Thuộc hạ, A... A...

Bạch sắc chưởng đã đổ ập vào Tra đường chủ Không Không môn.

“Ầm!!”

Họ Tra gục xuống, huyết lưu mãn địa, hồn du tiên cảnh:

- Hự!

Cạnh đó, bọn Nhị Quái, Tam Miêu, Song Quỷ vì có đến bảy người, chỉ đối phó hai, nên tình cảnh chưa đến nỗi khốn đốn. Nhưng vì tiếng kêu của họ Tra quá lớn, quá bi thảm, vô tình làm cho một nhân vật phân tâm, chợt sơ ý liếc nhìn qua họ Tra. Thế nên, thêm cái chết của họ Tra tác động, nhân vật này càng nhìn càng phân tâm, tạo cơ hội cho một trong hai lão nhân đối phương xuất kỳ bất ý tặng cho một chưởng thần tốc.

“Vù...”

Nhân vật này phát hiện quá muộn:

- Nguy tai...

Và nhận lãnh trọn vẹn một chưởng đó.

“Ầm!!”

Văn nhân môn chủ chuyển thân lao ào qua, khí thế như hổ dữ vồ mồi:

- Tận diệt. Đừng để bất kỳ kẻ nào thoát. Đỡ!

“Ào...”

Hai lão nhân phấn khích, vùng cười vang, hai người bốn tay cùng hát loạn:

- Tuân lệnh môn chủ. Ha... Ha...

- Bọn người vì đến để nạp mạng nên đương nhiên được toại nguyện. Xem chưởng. Ha... Ha...

“Bùng... Bùng... Bùng...”

“Ào... Ầm!!”

Nhị Quái, Tam Miêu, Song Quỷ bị tan tác và kể như đến lúc mệnh ai người ấy tự lo thân:

- Chạy!!

- Có chạy cũng chết, chi bằng cứ liều mạng.

- Còn gì nữa mà liều, chạy thôi. Ha... Ha...

Ba nhân vật có bối phận cao nhất ở Không Không môn chẳng hề bỏ qua bất kỳ cơ hội nào chợt đến. Nhất là văn nhân môn chủ với chưởng lực bạch sắc hể quật thoát ra thì đắc thủ:

- Nạp mạng!

“Ầm!!”

Một người ngã gục:

- Hự!!

Và văn nhân môn chủ tìm đối tượng khác:

- Quý môn vô nẻo, sao bọn người vẫn tìm đến. Có chết cũng đáng. Đi!
"Vù... Âm!!"

Thêm một nạn nhân nữa:

- Hự!!

Lý Nghi càng dõi nhìn càng rúng động, rất muốn đứng lên lên ly khai nhưng không thể, đành phập phồng hoang mang nằm chờ xem kết cục sẽ như thế nào một khi môn chủ Không Không môn cuối cùng vẫn nhớ đến y.

Chợt có tiếng động thật khê vang lên ngay bên cạnh, làm Lý Nghi biến sắc và thất kinh hồn vía. Nhưng may thay, khi nhìn lại, vì phát hiện người gây tiếng động và xuất hiện một cách bất ngờ chính là gã có bộ mặt rỗ hoa. Lý Nghi chấp chới và mấp máy môi kêu:

- Người...

Gã mặt rỗ hoa đưa một ngón tay lên ngang miệng:

- Thật ra ta chẳng muốn cứu người chút nào. Nhưng đành vậy, đi!

Và gã mặt rỗ hoa lấy tay giải khai huyết đạo cho Lý Nghi. Nhờ đó Lý Nghi bắt đầu tự cử động, len lén bò lùi theo sự ra hiệu bằng tay của gã mặt rỗ hoa.

Khi lùi đã đủ xa, gã mặt rỗ hoa khê háng giọng:

- Chạy!

Lý Nghi lập tức bật chạy, cơ hồ còn nhanh hơn gã mặt rỗ hoa. Hướng hồ đúng lúc đó lại có tiếng một lão nhân nào đó cùng phe môn chủ Không Không môn đột ngột kêu và bằng giọng kinh hãi, vô tình vang đuổi theo cả hai:

- Môn chủ mau lại đây xem.

Gã mặt rỗ hoa thất kinh, cố theo cho kịp Lý Nghi:

- Nguy rồi. Không ngờ họ lại sớm phát hiện Lý Nghi người dù chẳng biết sống chết ra sao nhưng cứ đột ngột mất tích. Chờ ta với.

Lý Nghi miễn cưỡng chậm lại và bất ngờ thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm vì chợt nghe từ xa xa vẫn là giọng của lão nhân vừa rồi lại vang đến, kêu thật rõ như sau:

- Môn chủ bảo có phải là Quý Kiếm Vô Ảnh Thủ đã xuất hiện?

Gã mặt rỗ hoa vì thế cũng thở hắt ra một hơi và từ từ chậm lại:

- Ổn rồi. Quý Kiếm Vô Ảnh Thủ lại xuất hiện đối phó Không Không môn. Ta thật muốn quay lại xem sự thế thế nào.

Lý Nghi cũng chậm dần lại để bằng với cước trình của gã mặt rỗ hoa. Và để đáp lời, Lý Nghi bồng nhún vai:

- Tùy Triệu Thái người, vì ta không cần xem vẫn đoán biết sự thể sẽ như thế nào.

Gã mặt rỗ hoa vì chính là Triệu Thái nên lập tức hoang mang hỏi lại Lý Nghi:

- Người biết? Thật chứ? Tại sao? Và sự thể sẽ như thế nào?

Lý Nghi vẫn đưa chân bước đi, miệng bảo:

- Còn như thế nào một khi người đang ở bên cạnh ta, nghĩa là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ sẽ không xuất hiện ở đó nữa và môn chủ Không Không môn thế nào cũng tiếp tục truy lùng Lý Nghi ta.

Triệu Thái hậm hực, đành hăm hở đi theo chân Lý Nghi:

- Người lại ám chỉ Triệu Thái ta chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ? Thật vô lý.

Lý Nghi lừ mắt nhìn qua:

- Có vô lý hay không thì người tự rõ. Bởi ở đó ngoài bọn Tam Miêu gì đó là lũ vô dụng chờ nấp mạng cho những cao thủ như môn chủ Không Không môn thì chỉ còn ta và người. Ta thì bị điểm huyết, nếu không có người thì ta vẫn bất động. Người bảo, còn ai chính là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ xuất kỳ bất ý làm cho các cao thủ Không Không môn chấn động?

Triệu Thái càng nghe càng tức:

- Ta bảo vô lý là ở điểm khác. Là nếu ta có bản lãnh như thế, chao ôi, sự phụ ta vì lầm mưu tiểu nhân nên bây giờ chỉ còn là xác chết vô hồn, cứ sao ta ngay lúc này không dùng bản lãnh đó báo thù cho sự phụ? Thậm chí để đoạt lại vật gì đó ta vẫn chưa biết, than ôi, ta cũng không dám thực hiện vì biết tự lượng sức mình.

Lý Nghi áy náy:

- Thật sao? Vậy là sau khi vờ bị rơi xuống chỗ vừa trũng vừa khuất, người tương kế tựu kế, lên ly khai và đã đến tận ngôi miếu hoang tìm lệnh sư? Và lệnh sư đã... đã...

Triệu Thái thất vọng chùng giọng xuống:

- Ta chỉ đến kịp để nghe gia sư thốt lên lời cuối cùng: “Báo thù!”. Người bảo, ta mà là Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ được sao?

Lý Nghi thở dài và chột đề xuất:

- Vậy thì nghĩ lại, diễn biến này quả còn nhiều ẩn tình, nhất là còn nhiều nguy hiểm chẳng biết lúc nào hoặc sẽ xuất phát từ đâu đang chờ đợi ta và người. Tốt nhất hãy nhanh chân tìm chỗ tạm náu. Thà ẩn nhẫn hơn là quá liều lĩnh dễ mất mạng. Đi nào!

Triệu Thái đành nghe theo:

- Người muốn nói đây là lúc Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ ra tay đoạt vật, thế nên trước sau gì cũng tìm ta và người để sát nhân diệt khẩu, giữ kín toàn bộ những chuyện này?

Lý Nghi chỉ gật đầu, không đáp, vì thế nghiễm nhiên trở thành người dẫn đường cho Triệu Thái theo sau.

* *
*

Đêm đó sáng trăng, Triệu Thái từ vị trí đã chọn nấp, vừa dõi nhìn tòa phá miếu hoang phế xa xa vừa thì thào khẽ hỏi Lý Nghi:

- Người vẫn chưa giải thích vì sao đưa ta quay trở lại miếu hoang này? Còn gì nữa để người dò xét?

Lý Nghi thì khoan thai nằm ngửa mặt lên, hoặc quan sát thiên tượng hoặc thích thú ngắm cảnh trăng thanh gió mát:

- Người cứ chuyên tâm dò xét thì hơn. Chờ khi thật vững dạ và ta cùng người đã lọt vào trong miếu, lúc đó ta sẽ giải thích nguyên nhân.

Triệu Thái tức lẩm nhưng đành chịu:

- Ta đã dò xét lâu rồi. Lẽ ra người nên đổi phiên cho ta nghỉ ngơi một lúc chứ.

Lý Nghi bảo:

- Người thì cần gì nghỉ ngơi. Sống thật, vờ làm ra vẻ không biết võ công để nhân lúc được một trong Tam Miêu đưa đi, người cứ ung dung vận công tự hồi phục. Đâu như ta, vì bị chế ngự huyết đạo suốt nên lúc này mới thật sự cần nghỉ ngơi. Người còn than vãn gì nữa.

Triệu Thái phì cười:

- Lúc người lúc ta. Người thấy đấy, vì phần số ta như vậy nên dù không nhận linh đan của người, cuối cùng ta vẫn có cơ hội được vận công tự khôi phục. Cũng bởi người đen đủi, tự dưng lén bỏ đi trước nên bị phát hiện. Đâu thể trách ta.

Lý Nghi động cựa thân mình vì hoang mang nên hỏi:

- Có điều này ta nghĩ mãi không ra. Cớ sao người cũng do ta tự tay dị dung vậy mà lão Tra chỉ phát hiện mỗi mình ta?

Triệu Thái âm ừ:

- Người không hiểu? Tệ thật. Ta thì thoát thấy đã hiểu ngay nguyên do.

Lý Nghi trở mình thành nằm sấp cạnh Triệu Thái:

- Người hiểu như thế nào?

Triệu Thái tức thì lăn người nằm ngửa ra, vừa thở phào vừa đáp:

- Người cứ dò xét mọi động tịnh thay ta. Đổi lại, hãy rửa tai nghe ta giải thích đây. Là thế này, vì phát hiện người dùng khinh công, bọn họ Tra đương nhiên biết người có võ công. Thế là việc đầu tiên của họ dĩ nhiên phải dò xét xuất xứ lai lịch của người. Do đó, họ Tra đã quá dễ để phát hiện người dùng thuật dị dung, có thể là tuyệt kỹ quá tinh thông đối với họ Tra. Khác với ta, lúc bọn họ nhìn thấy thì chỉ là một kẻ lơ thơ thất thủ. Và vì đỉnh ninh ta không có võ công nên họ Tra cần gì phí công để dò xét, xem ta có sẵn diện mạo như thế hay đã qua dị dung. Hiểu chưa?

Lý Nghi ngồi bật dậy:

- Hiểu rồi. Người thông tuệ đấy, chỉ tiếc là vẫn không thể tự đoán hiểu vì sao ta cố tình đưa người quay trở lại đây. Và ta sẽ không giải thích cho đến khi chưa lọt vào miếu hoặc chưa tìm hiểu cho thật minh bạch điều ta đang nghi ngờ. Mà này, sao lúc bị ném xuống chỗ trũng người không kêu tiếng nào? Có phải đã bị đối phương điểm huyết đạo? Vậy thì nhờ đâu người tự giải khai?

Triệu Thái cũng ngồi lên theo:

- Sao người không dò xét nữa? Có phải đã đến lúc ta và người cùng xông vào miếu? Còn về điều người hỏi, dĩ nhiên là ta đã bị điểm huyết. Nhưng ta có cách riêng để tự giải khai, người quan tâm làm gì?

Lý Nghi từ từ đứng lên:

- Vậy là người thuộc hạng người có rất nhiều tâm cơ thủ đoạn? Nếu chẳng thế, làm sao người dám tự quay lại, tự đề xuất chuyện đưa đường cho lão họa Tra đến đây, ngay khi nghe họ bàn định sẽ giết người để diệt khẩu? Kế của người thật cao minh so với đởm lược và thái độ liều lĩnh của người thì đấy mới là điều đáng để ta khâm phục. Thế nên đương nhiên sở học của người dù có kỳ bí khó hiểu cũng chẳng khiến ta kinh ngạc mấy. Đi thôi!

Triệu Thái đi theo, cùng Lý Nghi cẩn trọng tiến dần về ngôi miếu:

- Nhưng người đừng ngộ nhận, nghĩ sở học ta đã cao minh. Vì kỳ thực, sau khi mục kích tuyệt học thượng thừa của môn chủ Không Không môn, lại thêm

sự ẩn hiện xuất quỷ nhập thần của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ, nói thật, bản thân ta chẳng biết đến lúc nào mới đủ bản lĩnh đối phó lão môn chủ để báo thù cho sư phụ, sau đó thì tìm Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ thu hồi vật vốn dĩ đang là sở hữu của sư phụ ta.

Lý Nghi nghe nhưng không phản ứng. Bất quá chỉ một lúc lâu sau mới nghe Lý Nghi ngập ngừng bảo:

- Vì chưa thể quả quyết vật gì đó của sư phụ người đã bị Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đoạt từ tay lão môn chủ Không Không môn. Thế nên người đừng vội đề cập đến việc sau này tìm hoặc đổi đầu Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.

Triệu Thái cũng lừng khừng bảo:

- Người chỉ sợ ta nạp mạng một cách oan uổng cho Vô Ảnh Thủ Quỷ Kiếm? Quan tâm của người, ta xin ghi nhận. Nhưng e rằng việc cùng Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ đổi đầu là điều khó tránh khỏi đối với Triệu Thái ta.

Lý Nghi động tâm:

- Song phương vốn có cừ thù sao? Mà này, lai lịch người là thế nào, ngoài sự kiện người là đệ tử xuất thân từ đạo quan Huyền Vũ? Vì xem ra, tuy ta nhận định người luôn lễ độ và nhất là lo cho lệnh sư nhưng đáp lại giữa người và lệnh sư phụ như thiếu sự cảm thông?

Triệu Thái hỏi ngược lại:

- Vậy còn lai lịch của người? Theo ta thấy ắt hẳn cũng có điều gì đấy bất minh. Nếu không, quý môn chủ cần gì có thái độ quyết liệt, bất chấp việc giết người đã mang phong thái như thể để giết gà đành dùng đến dao mổ trâu? Người có thừa nhận đấy là điều quá đáng chăng?

Lý Nghi khẽ suy:

- Tóm lại, giữa ta và người, ở mỗi người đều có một vài ẩn tình khó thể tiết lộ, đúng chứ? Vậy thì đừng mãi căn vặn, hoành hợ nhau làm gì. Và ta cũng không thích nữa, người mãi gọi lão ngụy quân tử đó là môn chủ của ta. Tốt nhất, chúng ta chỉ cần hiệp lực nhau lần này, sau đó thà chia mỗi người mỗi ngã, việc của ai nấy lo thì hơn. Được chăng?

Cả hai đã đến quá gần ngôi miếu hoang và khung cảnh tĩnh mịch, tuy hoang vắng nhưng lại có ánh trăng soi vằng vặc, càng làm cho cả hai thêm cẩn trọng trong từng bước chân. Vì thế, Triệu Thái chỉ dám thì thào đáp:

- Ta cũng có ý nghĩ tương tự, dù rằng vẫn chưa biết lần này cần hiệp lực để làm gì.

Lý Nghi có một thoáng dừng lại ở ngay lối dẫn vào bên trong miếu:

- Người không nghĩ sự phụ người tuy mất mạng nhưng qua lời trăng trối sau cùng đối với người thì dường như muốn nói rằng...

Chợt từ bên trong miếu có luồng gió lạ cuộn thốc ra kèm theo tiếng quát.

- Quả nhiên ta đoán không sai. Và bây giờ vì lão quỷ đã chết, người mới lộ chân tướng, cố tình biến đổi diện mạo, lên quay lại đây để độc chiếm vật cho người. Không dễ như thế đâu, Triệu sư đệ ạ.

Và luồng gió lạ đổi thành kinh chiêu, lao xộc đến để uy hiếp cả Lý Nghi lẫn Triệu Thái.

“Ào... Ào...”

Lý Nghi lạng tránh thật nhanh. Trong khi đó, hoàn toàn có thái độ ngược lại. Triệu Thái chợt bật găm và dốc lực quạt trả một kinh, đỡ thẳng vào kinh chiêu của kẻ tập kích:

- Lại là Quách Phú Dĩ người? Kẻ phản đồ thật đáng chết. Đỡ!

“Bùng... Bùng...”

Chấn kinh đẩy lùi Triệu Thái và đối phương dù phải hay không phải Quách Phú Dĩ cũng cứ hung hăng lao tiếp vào tấn công:

- Người thật may, đã thoát chết một lần. Vậy thì đêm nay người đừng mong toàn mạng dưới chưởng của Quách Phú Dĩ ta. Đỡ!

“Ào...”

Triệu Thái cũng hung hăng không kém, dù chưa ổn định cước bộ vẫn tận lực xuất chiêu đối phó:

- Người chớ quá ngạo mạn ngông cuồng. Vì dù mạng đổi mạng ta vẫn quyết liều một phen cùng người.

“Bùng... Bùng...”

Triệu Thái lại bị kích lùi, dù thế vẫn thập phần ngỡ ngàng vì nghe thêm một loạt chấn kinh nữa vang lên và lạ thay không hề do bản thân Triệu Thái chạm cùng Quách Phú Dĩ. Tuy nhiên loạt chấn kinh vang lên vẫn là sự thật khó thể phủ nhận.

“Ầm!!”

Và lập tức Triệu Thái vỡ lẽ do có tiếng quát phẫn nộ của Quách Phú Dĩ vang lên vang động:

- Người là ai? Có gì can dự vào nội tình giữa hai sư huynh đệ ta? Phải chăng, người muốn nạp mạng? Đỡ chiêu!

“Vù...”

Đáp lời họ Quách la tiếng kêu khẩn trương của chính Lý Nghi dành cho Triệu Thái:

- Sao người chậm vậy? Nhanh lên. Há lẽ người quên giữa hai ta đã thỏa thuận hợp lực cùng nhau? Đừng để xảy ra cảnh đêm dài lắm mộng. Xuất thủ đi.

Triệu Thái hiểu ra dù muộn vẫn cảm kích và lập tức bật lao vào nhập cuộc:

- Khá lắm. Họ Quách phản sư kia, đỡ!

“Ào... Ào...”

Diễn biến này không hề khiến Quách Phú Dĩ nao núng, trái lại chỉ thêm động nộ và càng tận lực hơn:

- Giỏi lắm, Triệu Thái. Điều này khiến ta nghĩ lại, phải chăng kẻ hạ thủ quý sư phụ chính là người, có thêm tiểu tử này tiếp trợ? Xem chừng, đỡ!

“Bùng... Bùng...”

Nhưng thái độ tận lực của họ Quách chỉ là giả vờ. Vì bỗng có tiếng Lý Nghi bật kêu lo lắng:

- Y chỉ vờ đánh, kỳ thực đang tìm cách thoát thân. Mau ngăn y lại, bằng không y sẽ lại đến với nhiều viện thủ.

Và dưới ánh sáng trắng, Triệu Thái phát hiện họ Quách quả nhiên đang lách người toan tẩu, chỉ tiếc là Lý Nghi đã xuất hiện chặn lối, buộc họ Quách phải chậm lại.

Triệu Thái liền bật đến, nào ngờ lại thấy họ Quách bất thần hất tay, tung một màn sa vụ mờ mờ phủ chụp vào Lý Nghi. Triệu Thái kinh hoàng kêu:

- Đề phòng độc! ?

Lý Nghi lập tức nhảy lùi. Nhưng bị họ Quách lao theo bèn gót với tiếng hừ độc ác:

- Đã quá muộn cho người rồi. Hừ! Nằm xuống!

“Ào...”

Triệu Thái chấn động, vội bế khí và phần nộ bật vồ vào hậu tâm họ Quách một kinh.

“Vù...”

Quách Phú Dĩ kịp phát hiện đành xoay chéch người và quật trái tay về phía sau một kinh, đối phó kịp lúc với Triệu Thái.

“Ầm!!”

Nhờ đó Lý Nghi tạm thoát, cố nhảy lùi xa hơn phạm vi khu vực đang bị độc vụ phủ mờ.

Đúng lúc này, vì động thái đối phó với Triệu Thái là quá vội nên Quách Phú Dĩ bị lão đảo chấn lui, vô tình lại trở thành cảnh di chuyển theo sát Lý Nghi. Do đó, khi phát hiện cơ hội hãy còn, Quách Phú Dĩ tiếp tục quật búa một kinh nữa vào Lý Nghi.

“Ào...”

Triệu Thái nhìn thấy tất cả nhưng vì chẳng còn cách nào ứng cứu đành khẩn trương gọi Lý Nghi:

- Lý Nghi người hãy cẩn trọng đấy. Ối...

Hòa lẫn vào tiếng kêu của Triệu Thái là một loạt chấn kinh vang lên.

“Ầm!!”

Tiếp theo đó, chẳng rõ vì sao lại phát lên đến những hai tiếng hộc đầu đón:

- Hự!

- Hự!

Và cuối cùng, ngoài cảnh Lý Nghi lão đảo chực ngã thì chính Quách Phú Dĩ bỗng đứng xoay người bỏ chạy thật nhanh.

Diễn biến này làm Triệu Thái động tâm, vội chạy đến Lý Nghi:

- Người không sao chứ?

Lý Nghi nhờ kịp chịu tay vào vách miếu nên chưa đến nỗi ngã, chỉ hỗn ha hỗn hển hối thúc Triệu Thái:

- Đừng bận tâm về ta. Trái lại, hãy mau đuổi theo họ Quách, chớ để y thoát. Nhưng chao ôi, đã muộn rồi còn gì. A...

Triệu Thái phân vân, hết nhìn Lý Nghi lại đưa mục quang nhìn theo bóng dáng Quách Phú Dĩ đã mờ xa:

- Y chạy xa rồi. Quả thật, ta dù muốn vẫn tự lượng sức, làm gì có đủ lực đuổi kịp y.

Lý Nghi chột từ từ khuyu xuống, thân vẫn dựa vào vách miếu:

- Vậy thì nhanh lên. Hãy theo cách chỉ điểm của sư phụ người, thử tìm xem ở trong miếu có còn ẩn giấu thêm vật gì nữa chẳng? Đi đi. Sau đó mau trở ra giúp ta cùng tẩu. Đừng quên, họ Quách cùng các viện thủ có thể lại xuất hiện bất kỳ lúc nào.

Triệu Thái tỉnh ngộ, thoáng đưa mắt nhìn cảnh Lý Nghi sắp lả, sau đó thì vội vội vàng vàng lao xộc vào bên trong miếu.

Và không lâu lắm, Triệu Thái lại xuất hiện trước mắt Lý Nghi với thần sắc nghiêm cẩn khác thường:

- Người đã đoán đúng. Nhưng điều đó sẽ bàn sau. Liệu người còn đi được chăng?

Lý Nghi chột thở dài:

- Bất quá chỉ là miễn cưỡng. Có phải người hỏi vì muốn đi một mình?

Triệu Thái quyết định thật nhanh:

- Bình sinh ta là người ân oán phân minh. Chỉ cần người khả dĩ còn đủ lực chi trì, ta quyết chẳng bỏ mặc người. Đi nào.

Triệu Thái giúp Lý Nghi đứng lên và chậm chậm cùng nhau bỏ đi.

Lý Nghi chột hỏi:

- Vậy nếu ta không thể chi trì được nữa thì sao? Cớ gì người lại nói như sẽ bỏ mặc ta?

Triệu Thái vẫn nhấn nạt bước đi chậm bên Lý Nghi:

- Vì ta đâu thể công người bỏ chạy? Hướng hồ diu người đi thế này đã là miễn cưỡng lắm rồi.

Lý Nghi hừ nhẹ:

- Ý muốn nói giữa ta và người nếu chưa kết oán thì ân tình cũng chưa? Vì vậy, diu ta đi thế này chính là làm khó cho người? Vậy thì đừng diu ta nữa, người đi đi, kéo lại bảo do ta khiến người mất cơ hội tẩu thoát. Hừ.

Triệu Thái liếc nhìn ngang mặt Lý Nghi:

- Người không thật sự hiểu ta? Kỳ thực, để đưa người cùng thoát thì ta sẵn lòng, bất chấp đã có ân tình qua lại hay chưa, nhưng để công người thì ta không thể.

Lý Nghi cũng liếc nhìn Triệu Thái:

- Người nói gì lạ vậy? Nếu muốn giúp ta thì bằng cách nào chẳng được, sao lại phân biệt có thể công hoặc không? Vậy thì ta chịu, đành thừa nhận chẳng thể hiểu ý người là gì.

Triệu Thái mím môi, có vẻ như suy nghĩ. Cuối cùng, Triệu Thái chột dừng lại và khom lưng xuống trước mặt Lý Nghi:

- Thật ra ai trong chúng ta cũng vội, nếu người không ngại, được, hãy để ta công cho nhanh.

Lý Nghi không hề khách sáo hoặc tỏ ý ngần ngại, trái lại còn thở ra nhẹ nhõm khi được ngả người vào lưng Triệu Thái:

- Đa tạ. Vì kỳ thực, nếu bảo ta tiếp tục đi, thà người bỏ mặc ta cho xong. A... Thật khoan khoái. Được rồi, đi đi.

Triệu Thái vẫn mím môi và bắt đầu phi thân, chỉ muốn thoát chỗ này càng xa càng tốt.

o O o